

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa G. K.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Biura Ochrony Rządu  
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 400 (pięć  
tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w

art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany Skarb Państwa - Szef Biura Ochrony Rządu we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lutego 2017 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne. Skarżący, jako istotne zagadnienie prawne wskazuje ustalenie relacji pomiędzy odpowiedzialnością Skarbu Państwa z tytułu nie zawarcia umowy, do której jest zobowiązany a przepisami regulującymi odpowiedzialność funkcjonariusza z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Są to jednak zagadnienia, które nie pozostają ze sobą w związku jure, chociaż niewątpliwie są powiązane funkcjonalnie. Jeżeli jednak Skarb Państwa ma obowiązek zawarcia określonej umowy, czego skarżący nie kwestionuje, to zwolnienia z tego obowiązku nie można poszukiwać w regulacjach, których celem jest zapewnienie dyscypliny w wydawaniu pieniędzy publicznych. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.